

Länneä puhaltava kaukainen ja sisämaassa jo heikko merituuli kahisutti puiden lehtiä, jotka tippuivat keltasina, ruskeina ja tai punaisina maahan. Syksyn rankat sateet olivat kastelleet maan metrin syvyyteen asti, ja vanha ajatuspolkukin oli mudan ja liejun peitossa. Tästä kurjasta kelistä huolimatta ihmiset vaelsivat Ikimetsän poikki, ja loppupäässä he tulivat aina samalle polulle, ajatuspolulle. Jos onnistui huomaamaan pienen sammaleen peittämän reitin sen vasemmalla laidalla, pystyi kävelemään metsän sydämeen, ajatuspyökeille. Harva asui metsässä. Kukaan ei oikeastaan asunut siellä, paitsi eräs nuori mies, joka oli lähtenyt yksinkertaisesti hakemaan kukkia ajatuspyökeiltä ja eksynyt tuohon suureen ja kahisevaan Thérenin metsään. Tuon nuoren miehen nimi oli Beldil, mikä oli hyvinkin harvinainen nimi noihin aikoihin. Hän eli savisessa mökissä korkeiden saarnien ja pyökkien keskellä. Kukaan ei tiennyt hänestä mitään, mutta hän tunsikin kaikki jotka olivat matkanneet ajatuspolkua pitkin. Hän oli yleensä hypännyt puskasta heidän eteensä ja ilmoittanut olevansa metsän herra, ja niin hän käytännössä olikin. Beldilin talossa oli pieni takka, sauna ja tupa, jossa oli sänky ja kaksi nojatuolia. Ruoat hän valmisti erillisessä ruokahuoneessa, jota ei pidä kutsua keittiöksi. Sen seinillä oli isoja ja puisia hyllyjä, joiden päällä oli metsäjuustoa, metsäkinkkua ja metsämaitoa. Beldil avasi suuren ulko-oven ja hengitti keuhkoihinsa raikasta ja kosteaa aamun ilmaa. Pieni sumukerros peitti maan jalan korkeuteen. Oli täysin hiljaista. Sadan jaardin päästä kuului vaunujen kolinaa. Joku oli taas polulla, ja Beldil halusi säikäyttää hänet. Beldil haki vaatekomerostaan siistin ja puhtaan takin, ja lähti sitten hiljaa ja nopeasti juoksemaan polulle. Vaunujen ääni voimistui, mutta yhtäkkiä pysähtyi. Beldil kompastui saniaiseen ja jäi maahan makaamaan. Kymmenen metrin päässä hänestä seisoivat suureen viittaan sonnustautunut mies, jonka käsi lepäsi miekan tupella. Mies katseli ympärilleen, mutta ei huomannut puskan takana kyyhöttävää Beldiliä. »Ehkä rang vi-ahmud nedshe!» mies karjui, ja etelästä ratsasti ainakin kuusikymmentä ratsumiestä. Mies nousi vaunuihinsa ja kaikki ratsastajat lähtivät eteenpäin kohti pohjoista. Beldil taisi tietää mihin he menivät, koska hän naurahti pilkaten ratsastajien perään. Ne menivät nimittäin kohti Pakkasmaan eteläistä muuria, jonka läpi pääsisi vain lohikäärme. Niin vahvat sen muurit olivat, niin lujamieliset sen puolustajat olivat, ja vain harva päästettiin sisään. Beldil ei jäänyt miettimään ratsastajia vaan istuutui pienelle kivellet polun viereen. Aurinko paistoi pyökkien lehtien läpi, ja Beldil pystyi kuulemaan jokaisen äänen metsässä. Hän oli tottunut syvään hiljaisuuteen. Taas joku, tai jokin, rikkoi hiljaisuuden. Etelästä polulta päin tuli ihmisiä, jotka olivat pukeutuneet violetteihin ja tumman punaisiin kaapuhin ja viittoihin. Heidän päitään koristivat kultaiset seppeleet. Nämä ihmiset olivat tarkemmin katsottuna maageja, kaukaa eteläisiltä mailta tulleita maageja. »Mikä saa teidät Ikimetsään, eli Théreniin?» Beldil kysyi. »Tarkoittanet Evrfrosaa?» maagi kysyi. Hän näytti hyvin vanhalta. »Mikäli te sitä siksi kutsutte. Mikä tuo teidät tänne?» Beldil kysyi. »Me etsimme metsän herraa. Hän asuu Ajatuspyökkien keskellä savimökissä ja säikäyttelee polulla kulkijoita. Hänellä on jotain mitä me haluamme.» maagi kertoi. »Voi teitä, hän on kaukana täältä.» Beldil sanoi valehdellen. »Voi sinua, ei ole. Hän seisoo edessämme.» maagi sanoi ja nosti Beldilin niskavilloista ilmaan. »Sinä olet hän. Pääsemme kylä taloosi ilman apuasi, mutta teet viisaasti jos nopeatat matkaamme sinne.» »Mitä te minusta haluatte?» Beldil kysyi peloissaan maageilta. Heidän ilmeensä olivat vakavat, lähes ahnaan ja vihaisen oloiset. »Sinulla on eräs arvoton pikari jota Maagien maan neuvoston suuri kansleri Idyus haluaa neuvoston koristeeksi. Maksamme suuresti tästä kauniista kupista.» maagi ilmoitti ja heilautti pientä nahkaista pussiaan, jossa kilahtivat kymmenet kultaiset ja hopeiset kolikot. »Kuka maksaa paljon jostain kupista vain sen kauneuden vuoksi? Löysin sen hylätystä harakan rakentamasta pesästä.» Beldil väitti vastaan. »Hyvä on. Suostun kertomaan totuuden, mutta vain jos viet meidät taloosi,

vaikkapa teelle.» Syntyi syvä hiljaisuus, kunnes maagi puhui taas: »Nimeni on Algir, ja tässä vieressäni seisoo poikani Elgir.» maagi sanoi, ja hänen kasvoilleen levisi ystävällinen hymy. Sitten hän laski Beldilin alas. »Selvä on. Seuratkaa minua.» Beldil sanoi ja hyppäsi saniaisen taakse kapealle polun tapaiselle, jota ei suurelta polulta voisi huomata. »Kiitos.» Algir sanoi ja hyppäsi Beldilin perään Ajatuspyökkejä ympäröivään tiheikköön. Kaikki maagit, joita oli kaksitoista, kulkivat Beldilin perässä hänen kätkelly savimökille, joka olikin yllättävän lähellä suurta polkua. »Mökkisi on vaatimaton ja pieni, mutta ihastuttava.» Algir ja Elgir sanoivat yhteen ääneen katsoen Beldilin mökkiä. Beldil avasi oven ja astui sisään tupaan. Suuret siniset seinävaatteet olivat ainoa värillinen koriste tuoleja ja sänkyä lukuun ottamatta. Huoneen lattia oli paksua pyökkiä ja se natisi vienosti kun sille astui. »Täällä on oikein kodikasta, missä ovat keittiö ja ruokailu tila?» Algir kysyi. »Täällä on ruokahuone, jossa valmistetaan muonat ja syödään ja juodaan.» Beldil sanoi ja avasi oven tuvan perällä. Siitä pääsi ruokahuoneeseen. »Missä on pikari?» Algir kysyi maltamattomana. »Tuolla takan reunalla.» Beldil sanoi ja yritti ojentua ottamaan sen, mutta Algir ehti edelle silmät kimaltaen. Hän nosti pikarin käteensä ja tutki sitä. Sitten hän kysyi Beldililtä: »Oletko huomannut näitä tekstejä tässä?» »Mitä tekstejä? Siinä on vain siisti hopeinen pinta.» Beldil ihmetteli. »Tässä on dungen kieltä, Dungen maan ainoaa puhuttua kieltä. Sitä puhuvat thirgulit, ihmisistä polveutunut kansa, josta suurin osa asuu Dungiassa ja on Dungen keisarin vallan alla.» Algir kertoi. »Jir nai elbunk, vij'ugg Siadoia keasia, kraatok keas mere vij'ugg.» »Mitä tuo tarkoittaa? En ole koskaan ennen kuullut tuommoista kieltä.» Beldil ihmetteli. Algir oli juuri lukenut ääneen tekstin pikarin pohjasta. »Käännös menee suunnilleen näin: 'Vuosi yksi vanhalla ajalla, Sirumalja Siadolta Keasista, Keas on luotu Sirumaljalla'» Algir selitti. »Tämä on muinainen Sirumalja, se ainoa väline tämän maailmaan luomiseen ja tuhoamiseen. Väline valtakuntien loistoon ja katoon saattamiseen. Dungen keisarin lahjatoive toisin sanoen, mutta hän on tyhmä. Valtakuntia ei tuhota tällä, sillä se tarvitsee jotakin, mitä minä en tiedä.» »Mitä se tarvitsee?» Beldil kysyi tyhmästi. »Minähän sanoin jo, etten tiedä, eikä kukaan meistä maageista tiedä. Kukaan tällä planeetalla ei tiedä. Kenties toisen maljan, kenties ei. Sen minä tiedän, että tällä voi tehdä kuitenkin paljon pahaa ilman sitä mitä se tarvitsee. Tällä voi tappaa sata miestä sekunnissa, ja siirtää joukkojaan minuutissa sata mailia. Tämä on sodan käynnin apuväline, jonka pitää pysyä piilossa.» »Miksi?» Beldil kysyi. »Jottei Dungen keisari saa sitä ja valtaa Pohjoismaata.» »Kuka on Dungen keisari?» Beldil kysyi. »Eukhitor toinen, Rautaparonin pikkuserkun poika. Hänen esi-isänsä Eukhitor ensimmäinen perusti Dungen keisarikunnan ja ryhtyi hallitsemaan sitä itsevaltaisena ja julmana keisarina vanhan ajan alussa.» Algir selitti. »Tämä pikari täytyy viedä pois hänen silmistään. Se täytyy heittää Pakkasmaan pohjoisen kärjen, pakkasniemen, korkeimman kukkulan päältä jäämereen, jonka liikkuvat jäälautat estävät Eukhitoria hakemasta pikaria itselleen. Pakkasmaa on myös hänen kohteensa.» »Tulitteko te hakemaan tämän kupin, eli Sirumaljan, viedäkseen sen kadotettavaksi johonkin jäiseen mereen pohjoisessa? Miten voin luottaa teihin?» Beldil sanoi epävarmana. »Haluatko kuulla lisää dungen kieltä?» Algir kysyi ja alkoi puhumaan sitä, vaikka Beldil ei ollut edes vastannut kysymykseen: »Ehkä rum angurasp.» »Selvä minä tulen mukanne matkalle pohjoiseen.» Beldil sanoi kuin lumottuna, ja niin hän olikin. Kun jollekin joka ei osaa dungeaa puhutaan käskyjä dungeaksi, hän tottelee niitä automaattisesti. Algir olikin juuri sanonut Beldilille; 'Minä otan sinut matkalle.' Beldil ei edes ajatellut sanovansa ei. Hän vain hyväksyi ymmärtämättä kieltä, jota Algir puhui. »Hyvä, lähtekäämme heti. Meillä on tuolla suurella polulla piilossa vaunut ja runsaasti ruokaa, joten lähtö voi olla välitön. Tarvitsetko jotain henkilökohtaista mukaasi?» Algir kysyi. Beldil käveli hiltaan sängylleen ja otti sen patjan alta hopeisen kaulakorun. Hän laittoi sen kaulaansa piiloon

tunikan alle, ja sitten hän otti vihreän matkaviitan. Hän laitto sen suureen nahkapussiin. Lopuksi hän laitto siihen toisen tunikan ja pusillisen kultakolikoita, sekä yhden oksan yhdestä ajatuspyökistä. »Olen valmis.» hän sanoi hiljaa ja lähti kävelemää suurelle polulle. Suurella polulla hän antoi viimeisen silmäyksensä vanhalla savimökilleen. Maagit seurasivat ilkeästi hymyillen perässä. Vaunut olivat Beldilin yllätykseksi ilmestyneet polun keskelle. Hän kiipesi niihin pussinsa kanssa ja katsoi hieman peloissaan pohjoiseen, jonne tie vain jatkui satoja maileja. Minkähän joukon kanssa hän oli tullut tekemisiin, Beldil ajatteli.